

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 546/2023-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Tos 155/2022 z 20. apríla 2023 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 26. júla 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol 7“) rozhodnutím v záhlaví označeného všeobecného súdu. Sťažovateľ navrhuje priznať finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 eur a žiada aj o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 T 9/2020 z 25. marca 2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 To 32/2021 z 30. júna 2021 uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. a), c) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody

vo výmere 12 rokov a 6 mesiacov, trest prepadnutia veci (mobilného telefónu) a ochranný dohľad na 2 roky.

3. Okresný súd uznesením č. k. 11 Nt 34/2021 z 23. augusta 2022 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 10 T 9/2020 (ďalej len „pôvodné konanie“). Krajský súd napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu.

4. Krajský súd vyhodnotil, že sťažnosť nie je dôvodná. Konanie okresného súdu bolo podľa jeho zistenia v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a výrok o zamietnutí zodpovedal stavu veci a zákonu. Zdôraznil, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, a priblížil výklad § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Podľa krajského súdu okresný súd postupoval správne, keď hodnotil možný význam dôkazov navrhovaných sťažovateľom na závery dokazovania vykonaného v pôvodnom konaní a keď dospel k záveru, že nevzniká žiadna relevantná pochybnosť o tom, že v pôvodnom konaní došlo k takému skutkovému omylu, ktorého náprava by mohla odôvodniť iné rozhodnutie o vine. K sťažnostnej námietke uviedol, že nie je správne tvrdenie sťažovateľa, že skutok, ktorý je predmetom návrhu na povolenie obnovy konania, v sebe zahŕňa aj skutok, za ktorý bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III č. k. 6 T 91/2019 z 28. októbra 2019. Porovnaním skutkových viet možno nepochybne zistiť, že v žiadnom prípade nejde o totožný skutok. V pôvodnom konaní bol sťažovateľ uznaný za vinného z prechovávanía drog nie pre vlastnú potrebu a z distribúcie drog, pričom čin páchal po dlhší čas a na viacerých osobách. Naproti tomu pred Okresným súdom Bratislava III sp. zn. 6 T 91/2019 bol uznaný za vinného z jednorazového prechovávanía drog pre vlastnú potrebu, ktorého prečinu sa dopustil 7. septembra 2018. Uvedený deň, miesto ani konanie z uvedeného dňa vrátane vydania vrečka s konkrétnym množstvom drogy a tiež ďalších dôležitých okolností nie sú zahrnuté v skutkovej vete rozsudku krajského súdu č. k. 2 To 32/2021 z 30. júna 2021. Nedošlo teda k porušeniu zásady „*ne bis in idem*“, ktorá zakazuje dvojité stíhanie a odsúdenie za ten istý skutok tej istej osoby.

5. K námietke, že sťažovateľ bol od 21. novembra 2018 do 21. marca 2019, teda v dobe údajného spáchania predmetného skutku, vo výkone trestu odňatia slobody, krajský súd uviedol, že vzhľadom na to, že doba páchania obzvlášť závažného zločinu v pôvodnom konaní predstavuje takmer 2 roky, tak ani 4-mesačný výkon trestu sťažovateľom v inej trestnej veci by nebol znamenal možnú zmenu teoreticky sa týkajúcu pojmového znaku „po dlhší čas“. Okrem toho bol sťažovateľ stíhaný za obzvlášť závažný zločin podľa § 172 v druhom odseku Trestného zákona aj z dôvodu naplnenia znakov kvalifikovanej podstaty v zmysle § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona – spáchanie trestného činu závažnejším spôsobom konania, v danom prípade na viacerých osobách v zmysle § 138 písm. j) Trestného zákona. Uvedená nezrovnalosť v skutkovej vete rozsudku teda neodôvodňuje iné rozhodnutie o vine a treste.

6. Podľa krajského súdu okresný súd správne poukázal, že tieto dve okolnosti (odsúdenie vo veci sp. zn. 6 T 91/2019 a výkon trestu odňatia slobody sťažovateľom) boli konajúcemu súdu v pôvodnom konaní známe v čase rozhodovania vo veci, keďže vyplývajú z odpisu z registra trestov, ktorý bol ako dôkaz vykonaný na hlavnom pojednávaní. Nejde o skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by boli súdu v čase rozhodovania neznáme.

7. K ďalším dvom argumentom sťažovateľa [konštatovanie naplnenia okolnosti predchádzajúceho odsúdenia podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona pri súčasnom zohľadnení tejto okolnosti ako príťažujúcej podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona a že došlo k uznaniu za vinného zo skutku, ktorý nie je trestným činom] krajský súd uviedol, že nemajú v nijakom smere vplyv na skutkový stav zistený v pôvodnom konaní. Tieto okolnosti sú, resp. mohli byť aj boli predmetom preskúmania v rámci odvolacieho konania a z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci konania o dovolaní. Nie však v konaní o návrhu na obnovu konania, kde sa skúmajú nedostatky v skutkových zisteniach, nie nedostatky spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Nebolo preto dôvodné zo strany sťažovateľa namietat' v sťažnosti, že tieto okolnosti ním nesprávne označené ako skutkové neboli predmetom preskúmania pred súdom na verejnom zasadnutí.

8. Krajský súd preto uzavrel, že keď sťažovateľ neprodukoval žiadne skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, jeho návrh bol správne v celom rozsahu posúdený ako nedôvodný, v dôsledku čoho bol podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietnutý, a preto aj sťažnosť sťažovateľa bola zamietnutá ako nedôvodná.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Krajský súd jasné, stručné a pre rozhodnutie veci významné argumenty sťažovateľa ponechal bez povšimnutia, vyvrátil ich výkladom odporujúcim zákonu alebo bez odôvodnenia. Nevyjadril sa k námietke, že okresný súd nebol oprávnený rozšíriť výrok uznesenia nad rámec, ako bolo vyhlásené 23. augusta 2022, teda o skutočnosť, ktorá nebola prebratá na verejnom zasadnutí. Nevyjadril sa k námietke, že zistenia okresného súdu o rozdielnosti skutkov zakladajú dôvod na prijatie obnovy konania z dôvodu potreby uloženia súhrnného trestu za súčasného zrušenia výroku o treste trestného rozkazu.

10. Krajský súd si osvojil záver okresného súdu, že trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 6 T 91/2019 nie je pre súd novým dôkazom, a to napriek skutočnosti, že zákon č. 330/2007 Z. z. o registri trestov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov neustanovuje uviesť v odpise z registra trestov žiadne skutkové okolnosti ani identifikačné znaky skutku. Sťažovateľ spochybnil tvrdenie okresného súdu, že nejde o nový dôkaz.

11. Sťažovateľ nesúhlasí so záverom okresného súdu, ktorý videl odlišnosť skutkov v tom, že konanie sťažovateľa bolo na okresnom súde posúdené podľa § 172 Trestného zákona a na Okresnom súde Bratislava III podľa § 171 Trestného zákona. Sťažovateľ argumentoval aj § 285 písm. b) Trestného poriadku, rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 TdoV 19/2011 (atribúty skúmania totožnosti skutku). Krajský súd sa s uvedenými argumentmi dôsledne nevysporiadal, keď bez akéhokoľvek sylogizmu a objasnenia právnych úvah dospel k nepresvedčivému záveru, že porovnaním skutkových viet zistil, že nejde o totožný skutok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej

republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní ústavný súd potom preskúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcich viacerých nedostatkov zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum.

III.1. K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru samostatne a v spojení s čl. 4 ods. 2 protokolu 7:

14. Na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa čl. 6 ods. 1 dohovoru nevzťahuje. Svedčí o tom stabilizovaná judikatúra ústavného súdu (napr. II. ÚS 255/2011, III. ÚS 223/2017, IV. ÚS 108/2014, I. ÚS 227/2013 a tam uvedená judikatúra), ako aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99)]. Ústavný súd v tejto otázke konštantne vychádza práve z judikatúry ESLP, podľa ktorej pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie o návrhu na povolenie obnovy konania, pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa sťažovateľ domáhal). Článok 6 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj SVÁK, J. *Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva*. Žilina : Poradca podnikateľa, 2003. s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60; taktiež REPÍK, B. *Ľudské práva v súdnom konaní*. Bratislava : MANZ, 1999. s. 62 – 63, podľa ktorého „Pôsobnosť (aplikovateľnosť) článku 6 zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie o obnove... a článok 6 ani nezaručuje právo na revíziu procesu“, alebo aj rozhodnutie ESLP vo veci sťažnosti č. 41372/98, Václavík proti Slovensku z 30. 9. 2003]. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako príslušný všeobecný súd právoplatne rozhodne o povolení obnovy konania (II. ÚS 196/2019).

15. Podľa dôvodovej správy (Explanatory Report) k protokolu 7 čl. 4 „obsahuje princíp, podľa ktorého osobu nemožno opätovne stíhať alebo potrestať v trestnom konaní v jurisdikcii toho istého štátu za trestný čin, za ktorý bola už právoplatne oslobodená alebo odsúdená (non bis in idem) [odsek 26]. Napriek tomu môže byť vec znovupredjednaná v súlade s právom dotknutého štátu, ak existujú dôkazy o nových alebo novoobjavených skutočnostiach alebo ak sa javí, že v konaní sa vyskytla podstatná chyba, ktoré by mohli mať vplyv na výsledok konania v prospech alebo v neprospech tejto osoby [odsek 30].“.

16. Ďalej podľa dôvodovej správy „odlišné pravidlá upravujúce prieskum vyšším súdom sa uplatňujú v rozličných členských štátoch Rady Európy. V niektorých krajinách je takýto prieskum v určitých prípadoch obmedzený na právne otázky, napríklad *recours en cassation*. V iných existuje právo odvolať sa proti skutkovým zisteniam, ako aj právnym otázkam. Tento článok prenecháva, aby jednotlivé modalitty pre výkon tohto práva a podmienok, za ktorých sa môže uplatniť, boli

určené domácim právom [odsek 18]. V niektorých štátoch osoba, ktorá sa chce odvolať na vyšší súd, musí v určitých prípadoch požiadať o povolenie podať odvolanie. Právo požiadať súd alebo administratívnu autoritu o povolenie podať odvolanie je samo osebe potrebné považovať za jednu z foriem prieskumu v zmysle tohto článku [odsek 19].“.

17. Z uvedeného možno ustáliť, že protokol 7 umožňuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v trestnom konaní ako prípustnú výnimku z práva nebyť opakovane súdený alebo trestaný. Obnova konania je možná len v prípade, ak existujú nové alebo novo odhalené skutočnosti, alebo podstatná chyba v predchádzajúcom konaní, ktoré mohli ovplyvniť rozhodnutie vo veci. Gramatickým a systematickým výkladom možno dospieť k záveru, že v limitoch uvedeného čl. 4 protokolu 7 ďalšie podrobnosti a podmienky uplatnenia mimoriadneho opravného prostriedku upraví právo príslušného členského štátu (... podľa zákona a trestného poriadku príslušného štátu...).

18. Aplikujúc uvedené závery ESLP, možno obdobne uzavrieť, že čl. 6 dohovoru nezaväzuje členské štáty poskytnúť možnosť mimoriadneho opravného prostriedku proti právoplatnému rozsudku v trestnej veci. Takéto právo – teda právo na mimoriadny opravný prostriedok – nemožno odvodiť ani z čl. 4 ods. 2 protokolu 7. Ak však zmluvná strana takúto možnosť vo svojom právnom poriadku upraví, konanie o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku musí primerane zabezpečiť garancie obsiahnuté v čl. 6 dohovoru.

19. Namietat' porušenie čl. 4 ods. 2 protokolu 7 možno takto buď v spojení s čl. 4 ods. 1 protokolu 7, v zásade argumentujúc, že neboli splnené podmienky na uplatnenie výnimky zo zásady *ne bis in idem*, alebo v spojení s čl. 6 dohovoru, tvrdiac, že v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku neboli primerane zachované garancie práva na spravodlivé súdne konanie. Sťažovateľ neuvádza bližšiu argumentáciu k porušeniu označeného článku, jeho argumentácia o nevysporiadaní sa s jeho argumentmi by sa však dala podriadiť pod námietku porušenia čl. 4 ods. 2 protokolu 7 v súvislosti s porušením čl. 6 dohovoru. Čl. 6 dohovoru podľa už uvedeného (bod 14) nie je v celom jeho rozsahu aplikovateľný, čo však v tomto prípade nemá významné následky, keďže záruky vyplývajúce z práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sú na konanie o obnovu aplikovateľné a toto základné právo je vykladané v spojení s prípadovým právom ESLP k právu na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 dohovoru (m. m. IV. ÚS 195/07).

20. Vzhľadom na uvedené je potrebné konštatovať, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje príčinná súvislosť, preto je ústavná sťažnosť sťažovateľa v tejto časti zjavne neopodstatnená, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 4 ods. 2 protokolu 7, čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy:

21. Článok 4 ods. 2 protokolu 7 v podstate len odkazuje na vnútroštátnu procesnú právnu úpravu, preto podľa názoru ústavného súdu je podstatnejšou už spomenutá námietka o kvalite poskytnutia súdnej ochrany. V prípade záveru o jej ústavne konformnom poskytnutí (z hľadiska čl. 46 ods. 1 ústavy) prakticky nezostáva ústavnému súdu priestor na odlišný záver aj samostatne vo vzťahu k čl. 4 ods. 2 protokolu 7.

22. Ústavný súd v ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je

alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

23. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktoré sú v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

24. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako EŠLP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

25. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým uznesením a jemu predchádzajúcim uznesením okresného súdu, ktoré posudzoval vo vzájomnej súvislosti, konštatuje, že obe rozhodnutia obsahujú dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by v nich obsiahnuté závery boli zjavne neodôvodnené. Krajský súd jasne a detailne odpovedal na všetky pre rozhodnutie významné argumenty sťažovateľa uvedené v jeho návrhu a následnej sťažnosti, neponechal ich bez povšimnutia. Nie je v právomoci ústavného súdu posudzovať súlad výkladu poskytnutého všeobecným súdom so zákonom a priestor na zásah ústavného súdu sa otvára len v prípade zistenia

aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecným súdom, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Nič také sťažovateľ netvrdil. Sťažovateľova argumentácia zostáva v úrovni pokračujúcej polemiky so závermi všeobecných súdov o správnosti výkladu zákonov či právneho posúdenia. Ústavný súd v nej nad rámec námietky o nedostatku riadneho odôvodnenia rozhodnutia nezistil žiadny ústavnoprávny presah s obsahom základného práva na súdnu ochranu konkretizovaného na rozhodovanie o povolení obnovy trestného konania.

26. V reakcii krajského súdu na sťažovateľovo spochybňovanie trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 6 T 91/2019 ako pre súd nového dôkazu ústavný súd neidentifikoval žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé založiť dôvodnosť záveru o porušení označeného základného práva na súdnu ochranu.

27. Námietka sťažovateľa o vyvrátení záveru okresného súdu o odlišnosti skutkov nemôže založiť dôvodnosť záveru o porušení označených základných práv. Súd sa jasne a dostatočne konkrétne vyjadrili k zhode v skutkových vetách jednotlivých odsudzujúcich rozhodnutí. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva, že by sa krajský súd pri preverovaní sťažnostnej námietky sústredil len na právnu kvalifikáciu a odhliadal by od znenia skutku uvedeného v skutkových vetách jednotlivých odsudzujúcich rozhodnutí. Uviedol konkrétne okolnosti týkajúce sa skutku, ktoré podľa jeho názoru vylučovali zahrnutie okolností spomenutých v konaní sp. zn. 6 T 91/2019 v skutkovej vete rozsudku krajského súdu z pôvodného konania. Ani táto posledná námietka sťažovateľa preto nemôže založiť záver o ústavnej neudržateľnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia. Odôvodnenie krajského súdu považuje ústavný súd za ústavne prijateľné aj vo vzťahu k vecnému záveru o neaplikovaní zásady „*ne bis in idem*“, ktorá zakazuje dvojité stíhanie a odsúdenie za ten istý skutok tej istej osoby.

28. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

29. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09).

30. Vychádzajúc z uvedených dôvodov, ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, konštatujúc, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a námietkami o porušení označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či čl. 4 ods. 2 protokolu 7.

31. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že predmetný článok ústavy patrí medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky a vyjadruje princíp právneho štátu a princíp právnej istoty. Uvedený princíp nemá charakter samostatne uplatňovaného práva. Jeho porušenie možno namietat' len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie označených základných práv napadnutým uznesením, nemohlo dôjsť ani k porušeniu tohto princípu (napr. I. ÚS 8/97, II. ÚS 821/00, IV. ÚS 55/2018). Ústavný súd podotýka, že ústava nepredpokladá prieskum všeobecných ústavných princípov podľa čl. 2 ods. 2 ústavy v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorých obsahom nie sú žiadne základné ľudské práva a slobody, a preto nie sú priamo aplikovateľné v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy. Aj v tejto časti preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

III.3. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

32. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadala, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

33. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu